

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Odpovědnost za škodu způsobenou obchodníkem s cennými papíry a tzv. rozdílové smlouvy (CFD)

V rozsudku sp. zn. 5 Cmo 63/2023, ze dne 27. 7. 2023 se Vrchní soud v Olomouci zabýval sporem o náhradu škody v podobě ušlého zisku mezi spotřebitelem a obchodníkem s cennými papíry (brokerem), kdy na podkladě pokynů k nákupu měnového páru USD/JPY zadáných spotřebitelem prostřednictvím softwarového asistenta, nebyl brokerem první pokyn proveden vůbec a druhý z nich obsahoval odchylku (podmínku obchodování), čímž došlo k porušení § 15 odst. 1 ZPKT a ke škodě na majetku spotřebitele. Účelem tohoto článku je seznámit odbornou veřejnost se závěry uvedeného rozhodnutí.

Řízení před soudem prvního stupně

Krajský soud po skutkové stránce zjistil, že žalobkyně (zřejmě prostřednictvím softwarového asistenta) zadala dva pokyny k nákupu měnového páru USD/JPY. První z nich nebyl proveden a druhý z nich obsahoval odchylku (podmínku obchodování), na který žalovaná reagovala tak, že poté co zjistila, že cena není v souladu s poptávanou cenou, učinila žalobkyni protinabídku 109,05 USD/JPY, která již dříve byla žalobkyní v rámci nastavené odchylky akceptována. Tímto došlo mezi účastnicemi obchodu k dohodě na ceně i objemu 109,05 USD/JPY, která byla potvrzená oběma stranami, a následně došlo k uzavření rozdílové smlouvy. Zároveň si žalobkyně a žalovaná dojednaly, že žalovaná si vyhrazuje právo neodeslat příkaz k provedení nebo změnit počáteční (závěrečnou) cenu transakce v případě technického selhání obchodní platformy, které mělo mít vliv na přísun kotací finančních nástrojů, a rovněž v případě jiných technických poruch (čl. 8.10 obchodních podmínek). Mezi účastníky kontraktu nebyl sjednán zákaz používání robotických asistentů při obchodování. Ceny měnového páru, stanovené žalovanou při obchodování nebylo možno žádným způsobem objektivně ověřit. Shora uvedený obchod proběhl při zvýšené obchodní aktivitě účastníků trhu v důsledku zveřejnění hospodářských výsledků.

Krajský soud po právní stránce dovodil, že smlouva mezi účastníky byla uzavřena distančně a dle čl. 3.7 obchodních podmínek její ustanovení nebyla předmětem vyjednávání mezi stranami a žalobkyně ji musela akceptovat ve znění předloženém žalovanou. Předmětem smlouvy bylo otevření investičního účtu ve prospěch žalobkyně, prostřednictvím něhož mohla žalobkyně investovat do finančních rozdílových smluv. Obchodní podmínky, které jsou nedílnou součástí uzavřené smlouvy, sice obsahují ujednání o rozhodném právu, avšak uzavřená smlouva je smlouvou spotřebitelskou, neboť činnosti a investice prováděné za účelem dosažení zisku fyzickými osobami mimo jejich profesionální či obchodní činnost jsou soukromou spotřebou a osoba, která je provádí, je tudíž spotřebitelem (viz Rozsudek SDEU v této věci ze dne 3. října 2019, sp. zn. C-208/18). Obsah uzavřené smlouvy neodporuje výjimkám z aplikace spotřebitelské ochrany dle čl. 6 odst. 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. 6. 2008, o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (dále jen Nařízení Řím I), neboť doložka o volbě rozhodného práva byla ujednána v obchodních podmínkách rámcově uzavřené smlouvy, o nichž nebylo možné vyjednávat, nebyla sjednána platně, když uvádí spotřebitele v omyl, že by byl vyloučen z ochrany, kterou mu poskytují vnitrostátní předpisy k ochraně spotřebitele. Ujednání o volbě zahraničního práva má v daném

případě charakter zneužívajícího ustanovení, a proto se k němu nepřihlíží (viz Směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. 4. 1993, o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách – dále jen Směrnice Rady 93/13/EHS), a rozhodné právo bylo určeno náhradním způsobem dle čl. 6 odst. 1 Nařízení Řím I, a to podle místa obvyklého bydliště spotřebitele – Česká republika.

Rozdílové smlouvy (Contracts for Differences, CFD) nejsou standardizovaným produktem a každý poskytovatel CFD má své vlastní individuální podmínky a účtuje i rozdílné náklady. Rozdílová smlouva je dohoda mezi "kupujícím" a "prodávajícím" o vyplacení rozdílu mezi cenou podkladového aktiva (např. akcie, měny, komodity) v době otevření pozice z dané smlouvy a jeho cenou k okamžiku uzavření této pozice. Rozdílové smlouvy jsou produkty s pákovým efektem. Nabízejí možnost investice oproti složení pouze malé zálohy, tzv. marže z celkové hodnoty investice. Umožňují investorům spekulovat na růst cen podkladových aktiv (pomocí "dlouhých pozic") nebo jejich pokles (pomocí "krátkých pozic"). Po ukončení smlouvy dochází k uhrazení rozdílu mezi původní a aktuální cenou dané rozdílové smlouvy a/nebo podkladového aktiva. V době uskutečnění předmětného obchodu nebyly CFD v České republice ani ve státech Evropské unie zakázány, dne 25. 7. 2019 ČNB vydala opatření obecné povahy, kterým se obchodníkům s cennými papíry, včetně zahraničních, zakázalo uvádět na trh, distribuovat a prodávat neprofesionálním zákazníkům CFD, pokud nejsou ze strany poskytovatele CFD splněny všechny podmínky stanovené na ochranu neprofesionálních zákazníků.

Žalobkyně jako spotřebitelka distančně, bez možnosti vyjednávat o obsahu, uzavřela se žalovanou, která je brokerskou obchodní společností založenou podle kyperského práva se sídlem v Kyperské republice, jež působí jako obchodník s cennými papíry a poskytuje své služby prostřednictvím internetu, nepojmenovanou rámcovou smlouvu, jejíž obsah se řídí zejména smluvními ujednáními v obchodních podmínkách ("Terms of Business"), zásadami provádění příkazů ("Order execution policy") a dalšími dokumenty, jež dle obchodních podmínek považovaly žalobkyně a žalovaná za součást jejich smluvního ujednání. Žalovaná vystupovala v předmětném obchodu ve dvojí pozici. Jako tvůrce trhu (market maker) i jako organizátor vlastního trhu pro účastníky s informacemi o aktuálních devizových kurzech z mezibankovního trhu, jež ovšem dále jsou modifikovány algoritmy vlastního softwaru. Žalobkyně (retailový investor) prováděla transakce tak, že uzavírala s žalovanou jako s market makerem smlouvy o kurzových rozdílech, přičemž nakupovala měny od tohoto brokera nebo jeho prostřednictvím od jiných osob. Aby bylo možné tyto smlouvy o kurzových rozdílech mezi žalobkyní a žalovanou jako market makerem uzavírat, musela žalobkyně v první řadě uzavřít s žalovanou rámcovou smlouvu o poskytování služeb spočívajících v provádění příkazů k nákupu nebo prodeji finančních nástrojů.

Příkaz žalobkyně k nákupu základní měny učiněný v souladu s rámcovou smlouvou byl realizován s časovou prodlevou 16 sekund, respektive za jiný kurz než žalobkyní přikázaný, kdy důsledkem této časové prodlevy a související změny "kurzu na devizovém trhu FOREX" činil zisk žalobkyně z rozdílové smlouvy o žalovanou částku (8.927,90 USD) méně. Žalovaná oprávněnost svého postupu v předmětném případě odůvodňovala aplikací čl. 8.10 obchodních podmínek, přičemž Česká republika přijala (transponovala evropskou úpravu) právní úpravu o závazcích ze smluv uzavíraných se spotřebitelem v ustanoveních § 1810-1867 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník (dále jen občanský zákoník). Aplikací uvedených zákonných ustanovení na projednávanou věc krajský soud dovodil, že čl. 8.10 obchodních podmínek, za použití interpretačních pravidel podle § 555 a násl. a § 1812 občanského zákoníku, je podle § 1813 a 1815 občanského zákoníku, nepřiměřeným ujednáním, ke kterému se nepřihlíží. Takové ujednání je zdánlivé (§ 551 občanského zákoníku) a nemá žádné právní účinky. Ostatní ujednání smlouvy, které je třeba aplikovat při posouzení dané věci, je možné od čl. 8.10 obchodních podmínek oddělit a jako k platným přihlídnout (§ 576 občanského zákoníku). Ustanovení § 1813 občanského zákoníku zakládá vyvrátitelnou právní domněnku, že zakázaná jsou ujednání, která zakládají v rozporu s požadavkem přiměřenosti významnou nerovnováhu práv nebo

povinností stran v neprospěch spotřebitele. V daném případě bylo tak na žalované, aby v řízení shora uvedenou domněnku vyvrátila. Není totiž obecně vyloučeno, a to ani ve vztahu mezi spotřebitelem a obchodníkem s cennými papíry, aby určité a transparentně byla pro přesně specifikované případy, popsané ve smlouvě, dohodnuta možnost odstoupení obchodníka s cennými papíry od smlouvy, případně možnost modifikovat tzv. "tržní" cenu. V projednávaném případě, však čl. 8.10 Smlouvy zcela bezdůvodně a nepřiměřeně způsobuje významnou nerovnováhu v právech v neprospěch spotřebitele, neboť neurčitost pojmů "technické selhání" nebo "jiná technická porucha", zejména jde-li o tvorbu cen, prakticky znamená, že by žalobkyně musela přistoupit, zcela podle libovůle žalované, na zrušení jakéhokoliv obchodu, jakoukoliv cenu stanovenou žalovanou nebo jakýkoliv časový posun mezi zadáním a provedením příkazu. Takový závěr je však zcela v rozporu s vysokou úrovní ochrany spotřebitele dle práva EU (čl. 169 bod 1 SFEU, čl. 3 a čl. 6 Směrnice 93/13/EHS) i českého spotřebitelského práva (např. § 1811 odst. 1, § 1813, § 1814 občanského zákoníku). Taková netransparentní a neurčitá pravidla také fakticky znemožňují jakoukoliv kontrolu plnění povinností obchodníka podle § 15 odst. 1 zákona č. [256/2004](#) Sb. o podnikání na kapitálovém trhu (dále jen ZPKT). Posuzované ujednání čl. 8.10 obchodních podmínek také neodpovídá kritériím obecné zásady spravedlnosti, to je zásady „Pacta sunt servanda“ a zásady, že nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého činu nebo protiprávního stavu, který sám vyvolal /§ 3 odst. 2 písm. d) a odst. 3, § 6 občanského zákoníku/. Ani v případě použití softwarového (robotického) asistenta by se nejednalo o zakázanou praxi dle uzavřené smlouvy, přičemž ze strany žalobkyně šlo o postup nezakázaný, odůvodněný pochopitelnou snahou o získání akceptovatelné výhody v obchodu, jež je základem všech ekonomických procesů.

I kdyby bylo možné v předmětném případě dovést platnost čl. 8.10 a prodleva v délce 16 sekund mezi podáním příkazu a jeho provedením mohla být hodnocena jako technické selhání, elementární pravidla spravedlnosti a dobrých mravů by nutně musela vést k odpovědnosti žalované za toto selhání, jako profesionálního obchodníka a tvůrce trhu. Žalovaná musí totiž v každé situaci přizpůsobit své technické zázemí tak, aby odolalo vysoké volatilitě trhu, neboť rychlé změny kurzu jsou u rozdílových smluv imanentní součástí těchto obchodů, ekonomickou podstatou a jediným důvodem obchodování s tímto investičním nástrojem. Předmětná časová prodleva 16 sekund odporuje bodu 4 Pravidel provádění příkazů a je nepřiměřená vzhledem k druhu služby, kterou žalovaná poskytovala, současně požadavek, aby žalovaná při svém podnikání zpracovávala až několik stovek, byť složitějších operací za sekundu a obsloužila všechny své klienty v reálném čase, je přiměřený. Realizovala-li žalovaná příkaz žalobkyně k nákupu základní měny v rozporu s rámcovou smlouvou s časovou prodlevou 16 sekund, jejímž důsledkem byla změna "kurzu na devizovém trhu FOREX", porušila žalovaná svou povinnost dle čl. 8.4 Smlouvy a § 15 odst. 1 ZPKT, v důsledku čehož vznikla žalované škoda v podobě ušlého zisku. Při provedení nákupu při kurzu 109,05 USD/JPY a prodeji při kurzu 109,56 USD/JPY by zisk žalobkyně činil 1 785 000 JPY, tedy 13 009,23 USD, což oproti žalobkyni vyplacenému zisku 4 081,33 USD činí žalovanou částku 8 927,90 USD. Podle ustanovení § 2910 i ustanovení § 2913 občanského zákoníku je žalovaná povinna žalobkyni tuto škodu uhradit.

Řízení před odvolacím soudem

Odvolací soud se plně ztotožňuje s právním hodnocením věci, jak ho soud prvního stupně učinil v odstavcích 97 - 110 odůvodnění napadeného rozsudku, a proto pro stručnost svého odůvodnění na tyto závěry odkazuje. Odvolací soud zdůrazňuje, že v souladu se závěry rozsudku Soudního dvora Evropské unie 3. 10. 2019 č. j. C-208/18 SDEU je žalobkyně spotřebitelem, a proto se uplatní ustanovení občanského zákoníku o smlouvách uzavíraných se spotřebitelem, která představují základní úpravu ochrany spotřebitele v oblasti soukromého práva. Občanský zákoník reguluje práva a povinnosti ze závazku mezi spotřebitelem a podnikatelem, přičemž jde o soukromoprávní vztah a ochrana práv a povinností je proto primárně zájmem jednotlivých stran. Faktickou nerovnost mezi

subjekty však nelze vyrovnat pouze stanovením práv a povinností, nezbytné je i zajištění jejich realizace, a proto občanský zákoník stanoví, že se k odchýlnému nebo nepřiměřenému ujednání nepřihlíží, k čemuž musejí orgány veřejné moci z úřední moci přihlížet.

Ustanovení § 1813 občanského zákoníku zakládá vyvratitelnou právní domněnku, že zakázaná jsou ujednání, která zakládají v rozporu s požadavkem přiměřenosti významnou nerovnováhu práv nebo povinností stran v neprospěch spotřebitele. Přezkumu podle citovaného ustanovení podléhají veškerá smluvní ujednání. Z hlediska zkoumání je nutné zjistit postupně, zda: a) jde o smluvní ujednání, b) zakládá významnou nerovnováhu práv a povinností stran, c) jde o nerovnováhu v neprospěch spotřebitele, d) tato nerovnováha je v rozporu s požadavkem přiměřenosti. Z hlediska vymezení předmětu přezkumu je nepodstatné, zda se jedná o individuálně sjednané ujednání, či nikoliv. Tato skutečnost má význam při zkoumání přiměřenosti. Zachování požadavku přiměřenosti ujednání je nutné jinak hodnotit v případě individuálních ujednání a jinak u ujednání, která individuálně ujednaná nebyla. Posuzovat významnou nerovnováhu je možno v poměru smluvního ujednání a absence smluvního ujednání (odchýlení od zákonné úpravy) a v poměru práva jedné strany a strany druhé (odchýlení v právech stran). O nerovnováhu v neprospěch spotřebitele se jedná v případě zhoršení právního postavení spotřebitele. Požadavek přiměřenosti je třeba poměřovat tím, zda prodávající nebo poskytovatel, který jedná se spotřebitelem poctivě a přiměřeně, mohl rozumně očekávat, že by spotřebitel s předmětnou klauzulí souhlasil v rámci individuálního vyjednávání o obsahu smlouvy (srov. ESD ze dne 14. 3. 2013, Mohamed Aziz proti Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa, C-415/11).

V projednávané věci byla smlouva mezi žalobkyní a žalovanou uzavřena akceptací obchodních podmínek, které nebyly individuálně sjednány, neboť žalovaná dle jejich textu výslovně vylučuje možnost o nich jednat, a pravidly provádění příkazů, jedná se tak o smlouvu formulářového typu. Obchodní podmínky v čl. 8.10, který je stěžejním v této věci, zakládají významnou nerovnováhu práv a povinností smluvních stran v neprospěch spotřebitele, neboť zákonná úprava neupravuje možnost jednostranného zrušení či změny příkazů k prodeji či nákupu finančních nástrojů z důvodu technického selhání výpočetní techniky. I při komparaci práv a povinností žalobkyně je zřejmé vychýlení v neprospěch žalobkyně, neboť z důvodů na straně žalobkyně nejsou přípustné jakékoliv korekce zadaných a akceptovaných příkazů k prodeji či nákupu, přičemž ceny uváděné na obchodní platformě žalované byly ceny určované žalovanou, ze kterých musela žalobkyně vycházet, současně z důvodu na straně žalované obchodní podmínky možnost korekce, příp. dodatečnou nerealizaci přípouští v obecně definovaných případech.

Odvolací soud se neztotožňuje s argumentací žalované, že pojmy technické selhání nebo jiná technická porucha jsou pojmy určitými vyhovujícími kritériu rozumu průměrného člověka (ustanovení § 4 odst. 1 občanského zákoníku). Slovo „selhat“ - v tomto případě ve významu přestat správně fungovat, a pojem jiná technická porucha jsou v podstatě významově totožná, přičemž pod takto obecnou kategorií lze subsumovat nepřebornou škálu dysfunkce technického zařízení, jehož prostřednictvím probíhají jednotlivé transakce rozdílových smluv, a to od naprosto marginálních závad, až po fatální poruchy. Jednoznačnou specifikaci přitom neposkytují ani obchodní podmínky, ani žalovanou zmiňované předpisy komunitárního práva. Důvodem zakomponování uvedené možnosti do obchodních podmínek je aspirace žalované eliminovat podnikatelská rizika spojená s charakterem podnikáním žalované na finančních trzích, které je bytostně spjata s informačními technologiemi a limity tvoří jak parametry software, tak hardware, přičemž pro uvedený typ obchodování jsou charakteristické dynamické změny v relativně velmi krátkých intervalech i potencialita enormního množství transakcí, u kterých dysfunkci nelze nikdy zcela vyloučit. S ohledem na způsob podnikání žalované pak mohou být nedostatky či závady spojeny s velkými finančními ztrátami žalované, a proto jsou snahy žalované o jejich eliminaci pochopitelné, a nelze ani vyloučit možnost definovat situace, kdy mohou být žalovanou příkazy k nákupu či prodeji finančních nástrojů neprovedeny, či

mohou být žalovanou činěny korekce včetně konkretizace možného řešení takto vzniklých situací. V těchto případech je však nezbytné určitě a transparentně precizovat takové patologické situace včetně sanačních opatření, aby pravidla byla pro spotřebitele předvídatelná, s možností objektivní kontroly ze strany spotřebitele, nikoli pouze uvedením zobecňujícího označení, jehož skutečný obsah bude žalovaná dotvářet podle svého uvážení (v odvolání žalovaná uvedla, že vyčerpávající popis možných projevů selhání není možný). Předmětný článek obchodních podmínek tak nutně dává žalované možnost zcela arbitrárně a nepředvídatelně určovat, kdy může příkaz k prodeji či nákupu neprovést, příp. korekci cen provést a jakým způsobem, a proto se jedná o významnou nerovnováhu v neprospěch spotřebitele a rozpor s požadavkem přiměřenosti.

Ustanovení § 1813 občanského zákoníku zakládá vyvratitelnou právní domněnku, že zakázaná jsou ujednání, která zakládají v rozporu s požadavkem přiměřenosti významnou nerovnováhu práv nebo povinností stran v neprospěch spotřebitele, kterou je možno vyvrátit, avšak argumentace odvolatelky právní domněnku nevyvrací, nýbrž toliko polemizuje se závěry krajského soudu. Proto závěr soudu prvního stupně, že čl. 8.10 obchodních podmínek neobstojí ve světle § 1813 občanského zákoníku, a proto se k němu podle ustanovení § 1815 občanského zákoníku nepřihlíží, je správný.

Odvolací soud nesouhlasí s názorem odvolatelky, že bylo povinností krajského soudu zabývat se tím, zda žalovaná přijala veškerá opatření za účelem přizpůsobení svého technického zázemí, aby odolalo volatilitě trhu, nerovnoměrnému zatížení a interakci robotických asistentů. Žalovaná jako obchodník s cennými papíry umožňuje obchodovat na základě rozdílových smluv subjektům, které přistoupí na její obchodní podmínky, čímž vymezuje množství osob, jež může realizovat příkazy k prodeji či nákupu finančních nástrojů, přičemž v souladu s ustanovením § 15 odst. 1 ZPKT (odborná péče a nejlepší zájem zákazníků) možnosti technického zázemí žalované musí vždy korelovat s počtem smluvních partnerů žalované (zákazníků), aby byla garantována funkčnost a schopnost obsloužit všechny klienty žalované v reálném čase i při zvýšené aktivitě. Současně možné změny klientské základny musí vždy reflektovat limity technického zázemí žalované. Odvolací soud je ve shodě se soudem prvního stupně toho názoru, že prokazování přijatých opatření by nevedlo k jiným právním závěrům, neboť využití softwarového asistenta nebylo zakázanou praktikou ani neznámou praktikou, a proto měla být žalovanou tato možnost při zadávání příkazů vzata do úvahy. Sice v případech zjištěných flagrantních pochybení nastavení a parametrů technického zázemí žalované při porovnání se základními zásadami v oblasti IT technologií by byla dána nepochybně její odpovědnost za své pochybení (což by byl pro žalovanou stejný výsledek), avšak v projednávané věci je kruciólní skutečnost, že směrem k žalobkyni se chovala obchodní platforma žalované (došlo-li k jejímu selhání, neboť nepotvrzení následného příkazu nemá žádnou vypovídací hodnotu ohledně příkazu předcházejícího) standardně, když transakce byla potvrzena a žalovaná až ex post (z důvodu hrozících negativních důsledků pozdě realizovaného příkazu k nákupu v její majetkové sféře) pokyn žalobkyně korigovala úpravou cen, přestože žalobkyně musela ze žalovanou prezentovaných cen vycházet, neboť ve vztahu žalobkyně - žalovaná byly ceny určovány žalovanou, aniž by byly explicitně navázány na jakékoliv jiné ceny, kterými žalovaná dodatečně argumentovala (Forex). Za takového stavu žalobkyně legitimně očekávala, že transakce proběhla v souladu s odsouhlasenými pokyny a žalovaná jako obchodník s cennými papíry (market maker) obchodní případ za odsouhlasených podmínek dokončí v duchu zásady „Pacta sunt servanda“ (i v souladu s ustanovením § 15 odst. 1 ZPKT); obdobný postup ze strany žalobkyně (korekce či anulace transakce při její nevýhodnosti pro žalobkyni) byl zcela vyloučen.

Konečně odvolací soud shledává i podobnost této věci s věcmi dle rozhodnutí Vrchního soudu v Praze v napadeném rozsudku citovanými, neboť v uvedených rozhodnutích šlo taktéž o odvrácení nepříznivých následků v ekonomické sféře obchodníka s cennými papíry (brokerské společnosti) v důsledku transakčních operací realizovaných na základě rozdílových smluv, a to odstoupením od smlouvy nebo anulováním obchodních transakcí na základě vágně formulovaných podmínek

nevýhodných pro spotřebitele. Podnikání na finančních trzích (i v případě rozdílových smluv) vyniká svou vysokou dynamičností, která klade zvýšené nároky na technické vybavení, které se však stává současně Achillovou patou, neboť inovativní postupy, ať už využitím dokonalejšího hardware, nebo software umožňujícího zpracování enormního množství dat v reálném čase mohou vylepšovat pozici zadavatele příkazů vůči obchodníkovi s cennými papíry, přičemž taková situace (včetně případné technické závady) může být pro obchodníka s cennými papíry riziková a spojená s velkou ztrátou. Není však možno předcházet takovým - pro obchodníka s cennými papíry krizovým situacím - zakomponováním nikoli jednoznačných ujednání do obchodních podmínek, na základě kterých lze korigovat jakoukoliv transakci, případně tuto anulovat.

Závěr krajského soudu o porušení povinností stanovených v ustanovení § 15 odst. 1 ZPKT a čl. 8.4 obchodních podmínek, čímž žalobkyni vznikla škoda spočívající v ušlém zisku ve výši 8.927,20 USD, a proto nastoupila povinnost žalované podle ustanovení § 2913 občanského zákoníku tuto škodu nahradit, a to včetně závěru o absenci výzvy k plnění, kterou v tomto případě byla žaloba, je tak správný.

JUDr. Vladimír Janošek,
advokát

trvale spolupracující s ARROWS advokátní kancelář, s.r.o.

Plzeňská 3350/18
150 00 Praha 5 - Smíchov

Tel.: +420 731 773 563

e-mail: janosek@arws.cz

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Postoupení pohledávky na výživné jako novinka právní úpravy účinné od 1. 1. 2026](#)
- [Jak zahájit provoz mezinárodní letecké linky do České republiky \(EU\): právní požadavky pro aerolinky ze třetích zemí](#)
- [Mimořádné vydržení a vývoj judikatury Nejvyššího soudu](#)
- [Preventivně-sankční funkce náhrady nemajetkové újmy za porušení osobnostních práv pohledem Ústavního soudu](#)

- [Odštěpný závod zahraniční společnosti optikou NIS2: Jak správně určit velikost podniku?](#)
- [Zápis ochranné známky bez komplikací. Klíčem k úspěchu je kvalitní předběžná rešerše](#)
- [Zneužití práva na přístup podle GDPR](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 31. - létající pořizovatel ve světle nového stavebního zákona](#)
- [Právní povaha sítě elektronických komunikací - režim náhrady škody](#)
- [Náhrada ušlého nájemného při předčasném ukončení nájemní smlouvy na nebytové prostory](#)
- [Jak fungují plánovací smlouvy v reálných situacích \(2. díl\)](#)